

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1525/05
14.07.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Ljiljane Ivković-Jovanović, Slobodana Spasića, Nadežde Radević i Nikole Stanojevića, članova veća, u parnici tužioca "AA" vlasnika BB iz ____, čiji je punomoćnik VV, advokat iz ____, protiv tuženih: 1) GG, i 2) "DD" iz ____, čiji je punomoćnik ĐĐ, advokat iz Beograda, radi duga, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Leskovcu Gž.br. 1258/04 od 20.8.2004. godine, u sednici održanoj dana 14.7.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

I Presuda Opštinskog suda u Vlasotincu P. 64/02 od 7.5.2004. godine u stavu II izreke i presuda Okružnog suda u Leskovcu Gž. 1258/04 od 20.8.2004. godine kojom je potvrđen ovaj deo prvostepene presude se preinačavaju i u tom delu uvažava žalba tužioca tako što se usvaja tužbeni zahtev, pa se tuženi GG i tuženi "DD" iz __ obavezuju da tužiocu BB vlasniku "AA" iz __ solidarno plate na dosuđeni iznos glavnog duga od 2.370,00 dinara zakonsku zateznu kamatu od 9.10.2000. god., kao dana završetka radova do 31.1.2002. godine, kao dana podnošenja tužbe, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

II U ostalom delu revizija tužioca se odbija kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Okružnog suda u Leskovcu Gž. 1258/04 od 20.8.2004. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca "DD" iz __ i presuda Opštinskog suda u Vlasotincu P. 64/02 od 7.5.2004. godine u stavu II izreke je potvrđena. Navedenom prvostepenom presudom stavom I izreke usvojen je tužbeni zahtev, pa su tuženi GG i tuženi "DD" iz __ obavezani da tužiocu plate solidarno na ime duga - naknade za izvedene građevinske radove u toku 2000. godine saglasno računu br. 2/02 od 30.1.2002. godine iznos od 2.370,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe - 31.1.2002. godine do isplate. Stavom II izreke ove presude odbijen je kao neosnovan višak tužbenog zahteva kojim je tužilac tražio da mu tuženi po istom osnovu plate razliku preko dosuđenog iznosa a do traženog od 400.030,00 dinara, kao i za zakonsku zateznu kamatu od 9.10.2000. godine do 31.1.2002. godine na dosuđeni iznos, kao neosnovan. Stavom III izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove.

Protiv navedene drugostepene presude tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka.

Vrhovni sud je na osnovu člana 386. saveznog ZPP-a, u vezi člana 491. stav 4. ZPP-a ("Sl. gl. RS", br. 125/04 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.2.2005. god.), ispitao pobijanu presudu i našao da je revizija delimično osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredbe člana 354. stav 2. tačka 11. saveznog ZPP-a, na koju Vrhovni sud u postupku po reviziji pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac "AA" čiji je vlasnik BB izvodio je u periodu 15.6.2000. god. do 9.10.2000. god. građevinske radove u __ za račun prvotuzenog GG i drugotuzenog "DD", sin prvotuzenog. Drugotuzeni je za izvedene radove tužiocu isplatio sukcesivno ukupno 1.320.100,00 din. Investitor ovih radova je bilo Pred. "EE" iz Beograda koje je sa drugotuzenim - izvođačem zaključilo ugovor o izgradnji četiri tipske zgrade u __, pa je drugotuzeni, sam i preko svog oca prvotuzenog kao ovlašćenog lica - sa tužiocem zaključio sporni ugovor o izgradnji objekta broj 4. u __. Nalazom i mišljenjem sudskog veštaka građevinske struke FF, dipl.ing.građ utvrđeno je da je tužilac izgradio ovaj objekat od prizemlja do krova čija je ukupna površina 1.374,88 m², a čija je ukupna ugovorena cena 1.372.880,00 dinara. Ovaj iznos je dobijen množenjem ugovorenog iznosa od 1.000,00 din. po 1 m². Pošto je od tog iznosa oduzet iznos plaćenih 1.320.100,00 dinara, na ime vrednosti nekvalitetno izvedenih radova na tom objektu 48.900,00 dinara, i po odbijanju 1.500,00 dinara (priznata vrednost utovara), ostala je visina dosuđenog iznosa od 2.370,00 dinara kao dug tuženog prema tužiocu.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo, - odredbe člana 600. ZOO, kada su delimično usvojili tužbeni zahtev i obavezali tužene da tužiocu plate solidarno 2.370,00 dinara, a u ostalom delu odbili tužbeni zahtev. Za svoje odluke nižestepeni sudovi su dali razloge koje kao jasne, potpune i pravilne, prihvata i Vrhovni sud.

Tužilac svoj tužbeni zahtev zasniva na činjenici da je između stranaka ugovoreno plaćanje prema etažama i da je plaćanje i za izvedene radove temelja i krova, takođe, ugovoreno kao da se radi o jednoj etaži, pored izgrađenih

etaža, i da je ugovorena cena po 1 m² bruto korisne površine 45 DEM.

Pravilno su sudovi našli da je delimično osnovan tužbeni zahtev, na osnovu pravilnog utvrđenja da su tuženi tužiocu sukcesivno isplaćivali za izvedene radove ugovorenu cenu, za izgradnju objekta broj 4 u _____ "od temelja do krova", da je ugovorena cena 1.000,00 din. po 1 m² tog objekta i da prema ukupnoj površini izgrađenog objekta broj 4 od 1.374,88 m² ta cena iznosi ukupno 1.372.880,00 dinara. Od ovog iznosa oduzet je iznos 1.320.100,00 dinara koji je plaćen za izvedene radove, od 48.900,00 dinara za vrednost nekvalitetno izvedenih radova, i 1.500,00 dinara za troškove utovara, pa ostaje 2.370,00 dinara koji iznos tuženi nije platio tužiocu. Stoga je od strane nižestepenih sudova pravilno delimično usvojen tužbeni zahtev za neplaćeni iznos od 2.370,00 dinara, a u ostalom delu a do traženog iznosa od 400.030,00 dinara, pravilno je odbijen tužbeni zahtev kao neosnovan i u odnosu na ovaj deo odluke Vrhovni sud je na osnovu člana 393. saveznog ZPP-a, reviziju odbio kao neosnovanu i odlučio kao u izreci u stavu II izreke.

Međutim, pogrešno je pobijanim odlukama odbijen tužbeni zahtev za zakonsku zateznu kamatu na iznos od 2.370,00 dinara za period od 9.10.2000. god., kao dana završetka ugovorenih radova do dana utuženja - 31.1.2002. god. (od kog datuma je tužiocu dosuđena zakonska zatezna kamata pa do dana isplate).

Kako iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da su tuženi na dan završetka radova 9.10.2000.god. mogli i pre dostavljanja fakture ili poziva za isplatu od strane tužioca znati za iznos duga na taj dan, jer im je bila poznata ugovorena cena i izgrađena površina objekta, Vrhovni sud nalazi da su tuženi dana 9.10.2000. godine pali u docnju u smislu člana 324. stav 1. ZOO. Stoga, tužiocu u smislu člana 277. stav 1. ZOO, pripada zakonska zatezna kamata počev od 9.10.2000. godine do dana podnošenja tužbe, (s obzirom da je od tog datuma tužiocu priznata kamata), pa su preinačene presude nižestepenih sudova u tom delu i uvažena žalba tužioca tako što je tužbeni zahtev u tom delu usvojen i tuženi obavezani da solidarno plate ovu zakonsku zateznu kamatu za period od 9.10.2000. godine do 31.1.2002. godine, na dosuđeni iznos od 2.370,00 dinara.

Sa izloženog, u pogledu ovog dela pobijane odluke, Vrhovni sud je na osnovu člana 395. stav 1. Saveznog ZPP-a, odlučio kao u stavu I izreke ove presude.

Nisu osnovani revizijski navodi koji se odnose na tvrdnju tužioca da u provedenom postupku nije utvrđivana razlika u ceni. Kako je spornim delom tužbenog zahteva obuhvaćen iznos za koji tužilac tvrdi da se zasniva na drugačije ugovorenoj ceni izvedenih radova, a ne na razlici u ceni koju tužilac u ovom postupku nikada nije opredeljeno tražio, niti precizirao tužbeni zahtev u tom smislu, bez značaja je okolnost da li je u ovom postupku po predmetnoj tužbi pitanje razlike u ceni raspravljeno u smislu njenog postojanja i visine, što može biti predmet druge parnice.

Ostali navodi revizije odnose se na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu ocenu dokaza, zbog čega se u smislu člana 385. stav 3. ZPP, revizija ne može izjaviti.

Kako je u ostalom delu revizija neosnovana, Vrhovni sud je na osnovu člana 393. saveznog ZPP-a istu odbio kao neosnovanu i odlučio kao u stavu II izreke.

Predsednik veća-sudija

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpavka

dc